

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. november 20.
(vasárnap este)**

Horváth Géza

ÉJJELI NÉVADÓ

Énekek: 223,1; 690; 618

Alapige: Lukács 12,16-21

És monda nekik példázatot Jézus szólván: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje.

Azért magában okoskodott, mondván: Mit cselekedjem? Mert nincs hová takarítanom az én termésemet.

Ezt cselekszem: Az én csúreimet lerontom, és nagyobbakat építek, és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat.

És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél!

Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérlik a te lelkedet tetőled; amiket pedig készítettél, kiéi lesznek?

Így van dolga annak, aki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag.

Imádkozzunk!

Megvallottuk az előbb az énekekben, Urunk, hogy az új szív tőled jövő ajándék, senki más nem tud rajtunk segíteni és bennünket megváltoztatni, csak egyedül te. Te radikálisan, életre szólóan, örökéletre szólóan bele tudsz nyúlni az életünkbe, és új szívvel tudsz megajándékozni.

Köszönjük, drága Urunk, hogy ezt ígérted is, hiszen azt mondtad az igében: te elveszed a kőszívet, és hússzívet adsz nekünk. A szívcsere a te szeretetedből történik, és kegyelmedből Jézus Krisztusért, az Ő engesztelő haláláért.

Magasztalunk azért, hogy sokunknak adtál már új szívet, és újból-újból belecsoválkozhatunk ebbe az örökkévaló szeretetbe, amellyel ezt megtetted, hogy nem bűneink szerint ítéltél és cselekedtél velünk, hanem kegyelmességed szerint. Bizonyára lehet, hogy vannak itt olyanok, Urunk, akik még nem tudják elmondani, de engedd, hogy kérjék ma este tőled: új szívet adj. Olyan szívet, amelynek te vagy a középpontjában, Úr Jézus, ahol hit által te lakozol, nyájas, vidám, szelíd, jó szívet. A mi kőszí-

vünket ez nem jellemzi, a nálad nélkül élő ember életét nem ez jellemzi, pontosan ennek az ellenkezője.

Úr Jézus, könyörülj rajtunk. Hiszen azért kértük az énekben eléd állva, bűnös-ként: irgalmazz nekünk. Áldunk, hogy te magad vagy az irgalomnak ez a forrása. Buzogj fel, kérünk, juss el hozzánk, könyörülj rajtunk.

Ámen.

Igehirdetés

Igen ritka a Szentírásban, hogy ha Isten valakit bolondnak vagy esztelennek nevez. Mégis ebben a jézusi példázatban ezt történik: az egyik éjszaka egy ember ezt a nevet kapja Istentől: bolond, vagy esztelen. Higgyük el, hogy ha Isten így látja ennek az embernek, ennek a példázatbeli gazdag embernek az egész valóját, akkor ez bizonyára így is van.

Isten nagyon jól ismer és nagyon jól lát mindent, bár az ember a bűneset következtében állandóan takargatni akarja vétkeit és cselekedeteit, de Isten elől elrejtünk semmit nem lehet.

Az a megdöbbenő, hogy nem az a lényeg, hogy a példázatbeli gazdag embert hogy ismerték vagy hogy értékelték az emberek, hanem az a lényeg, hogy Isten mit mond róla. Isten meg azt mondja róla: ez bolond ember. — Ez a döntő.

Nem az a döntő, hogy az emberek mit mondanak rólunk, vagy mi magunkat hogy ismerjük, hanem az a lényeg, hogy az az Isten, aki mindent tud és mindent lát, Ő mit mond rólunk.

Ez a példázatbeli ember a világ szemében, az emberek szemében, lehet, hogy a családjában szemében, ha volt ilyen, akkor ez okos embernek tűnhetett, nagyon racionálisan gondolkodó embernek tűnhetett, ez egy nagyon ügyes ember tüntetett, meg szorgalmas ember. Hiszen a világ ezt figyeli. A világ szemében egy ilyen ember, akinek bőségesen terem a földje, aki gazdag, aki azon gondolkozik, hogyan tudná növelni a tárolóinak a kapacitását, a raktárok számát, akinek terve van, elképzelése, célkitűzése van mindenre, aki tudja, hogy mit kell tennie, mit kell csinálnia — ez a világ szemében okos ember — és mégis a példázatban azt mondja rá Isten: bolond.

Nézzük meg röviden, hogy ez az ember miért neveztetett bolondnak?

Először is mindenképpen azért, mert természetesnek veszi azt, ami nem természetes, hanem ami Istentől jövő kegyelem és ajándék. A Biblia azt mondja: az a bolond ember, aki azt veszi természetesnek, amit ő úgy gondol, és elfelejti, hogy az, ami körülötte történik, ami jó van az életében, az Istentől jövő kegyelem, és Istennek tulajdonítható ajándék. Tudniillik ez a bolond ember természetesnek vette, hogy neki bőségesen terem a földje. Holott a Biblia szerint ez abszolút nem természetes, mert a bűnesetben az történt, hogy azt mondta a mi Urunk, hogy a föld mit teremjen? tövist és bogáncskórót. Hogy a föld gyomot hozzon, meg tövist, bogáncsot teremjen, és ehelyett ennek az embernek bőségesen terem a földje.

És olyan érdekes: nem jut eszébe. Nem gondol arra, hogy ez nem azért van, mert kitűnő mezőgazdász vagyok, nem azért van, mert ezt tanultam, mert ehhez értek, mert szerencsém volt, mert jó volt az időjárás, hanem ez azért van, mert van egy olyan Istenünk, aki a mi bűneink ellenére is kegyelmével fordult felénk, és gondviselő szeretetében résztett bennünket.

Hány ilyen bolond ember van! Pál apostol foglalkozik ezzel a Római levélben, amikor elmondja, hogy amit Isten teremtett, abból már megláthatná az ember az Ő

dicsőségét, de nem látja meg, hanem Isten igazságát hamissággal feltartóztatja. Mert úgy gondoljuk, hogy az, ami van, az természetes. Hát kinek kellene azt megköszönni? Miért tartozom én hálával valakinek?

Ez az ember azért volt bolond, mert azt, ami Isten gondviselésének a bizonyítéka, hogy van vetés és van aratás, azt nem Istennek tulajdonítja, és azért hálát nem ad neki. Tehát ez azt jelenti: ez az ember nem tért meg. Ennek az embernek nincs új szíve, nem született újjá.

Azt mondja a Szentírás: az Isten jósága az embert megtérésre kell, hogy ösztönözze. „Nem tudod-e, hogy téged Isten jósága megtérésre ösztönöz?”

Nézzük meg, hogy vajon a mi életünkben nem vagyunk-e sokszor így, hogy természetesnek vesszük, hogy élünk, lélegzünk, hogy el tudjuk végezni a napi feladatainkat, munkánkat, tudunk magunkról gondoskodni, hogy Isten tartott bennünket, meg megtart, hogy örömet ad, hogy körülvesz, hogy ajándékai vannak a számunkra? A ma embere azért bolond, ha ezt nem fedezi fel, és ezért nem kezdi el Istent magasztalni és dicsőíteni: Uram, ennek te vagy az oka, ez a te szeretetedből van — hanem e helyett vállon veregetjük magunkat, ezt magunknak tulajdonítjuk, vagy éppen a szerencsénknek, vagy az időjárásnak. A magunk eszének, a magunk munkájának — bőségesen termelt a földje.

Azt mondja a Jelenések könyvében az ige: „Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget”. Ez is a mi bűnünk, hogy nem vagyunk hálásak annak, akitől kaptuk az ajándékainkat.

Ennek az embernek nem az volt a bűne, amit cselekedett, hanem az, ahogyan gondolkodott. Mi sokszor a bűnt mindig a cselekedetekkel azonosítjuk. Jézus a Hegyi beszédben egyébként kijózanít bennünket ebből a hamisságból, ebből a hamis gondolatvilágból, mert nekünk nem csal a cselekedeteinkkel van baj, hanem a gondolkozásunkkal.

Figyeljük meg: ennek az embernek a cselekedetei jók, csak ott van nagy baj, ott derül ki az ő nagy betegsége, ahogyan gondolkozik. Az Efézusi levél 4,17 részétől van a Bibliában leírva a megtérés klasszikus igéje. Mi a megtérés. Ott lehet meglátni. Azt mondja Pál apostol: „többé ti ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjüknek hiábavalóságában”.

Nemcsak azt mondja Pál apostol az igében: ti ne cselekedjétek azt, amit a pogányok, hanem azt mondja: ti ne gondolkozzatok úgy, ahogy a pogányok gondolkoznak.

Azt mondja Isten neked ma este: te ne gondolkozz úgy, ahogy ez a példázatbeli gazdag ember gondolkozott az ő elméjének a hiábavalóságában.

Ezért a megtérés azt jelenti az ember életében, hogy megváltozott-e a gondolkozásmód? Mint ahogy Zákeus életében, akiről tudjuk, hogy szintén gazdag ember volt. Most más kérdés, hogyan szerezte a vagyonát. Ez mindig döntő a Bibliában is. Zákeus összeharácsolta, ez az ember megdolgozott érte, teljesen mindegy, most arra figyeljünk: hogy gondolkoztak? Zákeus úgy kezd gondolkozni, miután Jézussal találkozott: Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, és amit patvarkodással elvettem, négyannyit adok helyébe. — Innen látjuk, hogy Zákeusnak megváltozott a gondolkozása anyagiak tekintetében, pénz tekintetében, gazdagság tekintetében. — Az egész Szentírás azt mondja: a gondolkozás megváltozása azt jelenti, hogy minden tekintetben megváltozik, homlokegyenest más lesz a gondolkozásmódom.

Másodszor ez az ember azért is bolond, azért nevezi joggal bolondnak Isten, mert azt olvassuk az igében: magától kér tanácsot. Azt mondja az ige: „Azért magában

okoskodott, mondván: mit cselekedjem?” Kitől kérdi ezt? Saját magától. — Ezt lehetne mondani: megáll az ész az ilyen emberen, aki saját maga akarja vezetni az életét.

Az okos ember a kérdéseivel az Úrhoz megy, nem magához, még csak nem is másokhoz, hanem az Úrhoz.

Annyira szeretem, amikor Pál apostol újjászületik. Találkozik az élő Krisztussal. És mi a következő mondat? Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? — Pál is addig önmagától kért tanácsot, legfeljebb a papoktól. De most már az Úr elé borul és azt mondja: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

Ezért azt mondja a Biblia: ez az ember nem okos volt, csak okoskodott magában. A kettő nem ugyanaz. Mert ha csak az okoskodásig jutunk el, akkor még az a bolondság kategóriába tartozik.

Bolond azért is ez az ember, mert azt olvassuk az igében: mindent magának akar megtartani. Nem azt kérdezi, hogy amim van, azt miért kaptam, mi azzal a célja Istennek, hanem azt mondja: ezt mind magamnak meg kell tartani. Ezért elgondolja, hogy lerombolja a régieket, a kisebbeket, nagyobb csűröket épít, és azokba takarítom minden gabonámat és az én javaimat.

Nagyon meg lehet figyelni, hogy aki ezen az úton akar menni, az mindig nagyobb és nagyobb célt tűz ki maga elé, hogy mit akar elérni. Úgy szoktuk mondani: nincs megállás. Ha valaki rájön ennek az ízére, mint ez a bolond ember, hogy igen, még több termésem van, akkor neki még több föld kell, még több raktár kell, mert soha nem jut el odáig, hogy nagy dolog ám az Isten-félelem megleléssel. Meg vagyok elégedve ezzel. Ennek a vége nagyon sokszor bizony halálnak útja.

Ez a bolond meg akarja tartani a vagyonát, a gabonáját, mert tulajdonképpen úgy gondolkozik, hogy pénzzel mindent el lehet érni, és mindent meg lehet vásárolni. Na, ezért is bolond. A Biblia a gazdagságot sehol nem tiltja. A Biblia szerint a gazdagság nem bűn, a szegénység nem érdem. — Ez a gazdag azért bolond, mert a gazdagságban *bíz*ik. Nem az a baj, hogy neki van, hogy gazdagon termett a földje, hanem az a baj, hogy magától kér tanácsot, hogy mindent meg akar tartani magának. Az a baj, hogy ebbe veti a bizalmát.

Pál apostol sem arról beszél, hogy bűn a pénz, hanem arról, hogy a pénznek a szerelme. Amikor az élő Isten helyett valaki úgy gondolkozik, hogy ha van pénzem, akkor semmire nincs szükségem — ahogy a Jelenések könyvében olvassuk az egyik gyülekezetről: gazdag vagyok, nekem semmire nincs szükségem. — Higgyük el, hogy Jézus azért mondja: a gazdagok nehezen mennek be az Isten országába. Nem azt mondja: lehetetlen, a gazdag nem fog bemenni — de nagyon nehéz. És ezért nehéz, mert leveszi tekintetét az élő Úrról, bízik abban, amije van, és azt hiszi, hogy azzal mindent el lehet rendezni. Tudjuk: (milyen jó, hogy mi tudjuk:) nem lehet vele mindent elrendezni.

Van valaki a családukban, aki nagyon szerette édesanyját, és édesanyja testvérét, aki velük lakott. Sokszor elmondja nekünk — már idős az illető —, hogy higgyétek el: mindenemet odaadnám, ha az anyám és nagynéném élne. Lehet, hogy ti is voltatok így, hogy mindeneteket odaadnátok, ha egyszer, mint a gyermekkorunkban, a szüleink, nagyszüleink együtt tudnának ülni az asztalnál. De tudjuk, hogy ez soha többé nem jön vissza, ilyen nincs.

Valaki azt mondja: mindenemet odaadnám, ha lehetne segítség. Ha jönne egy olyan orvos, egy olyan professzor, egy olyan csodaszer, akkor az egész vagyonomat odaadnám azért a csodaszerért. — Tudjátok, hányan vannak így? De az egészséget sem

lehet megvenni. Nem lehet megvenni az életet sem. Vagyis vannak, amiket nem lehet elérni, mégis abban bíznak, amit felhalmoztak.

Bolond ember ez az ember azért is, mert semmibe veszi Isten igéjét. Mert ezt a példázatból tudjuk, hogy az Isten igéjét semmibe vette. Az Úr olyan szépen rendelkezett arról, hogy a gazdagok hogyan forduljanak a szegények felé a gyülekezetben, a közösségben, az Isten népe között hogy legyen ez. Isten olyan szépen rendelkezett arról, hogy ne takarítsd be az összes terméset, hanem hagyjál belőle egy részt a szegényeknek.

A Ruth könyvében milyen drága olvasni azt, hogy Boáz azt mondja az aratoknak: hagyjatok el még akarattal is. Ne csak véletlenül, hanem még akarattal is, ha jön ez az asszony, ez a Ruth, akkor tudjon magának szedni, tudja eltartani az anyósát. Ezeknek nincs semmijük, ezek idegenből jöttek. Ezek közénk jöttek, közénk tartoznak.

És ez az ember mit mond? Minden terméset betakarítom.

Lehet, hogy ez az ember olyan volt, hogy utána még kiment egy gereblyével, és amit véletlenül az aratók otthagytak, lehet, hogy saját kezűleg kaparta össze. Egyetlen kalász se maradjon ott. — Milyen lelkiület? Minden terméset betakarítom. Ha valami véletlenül ottmarad, még azt is sajnálom.

Igen, de Isten szabott törvényt az Ő népének. Azt mondta: amid van, az nem a tied. Amid van, azt azért adom neked, hogy másoknak is jusson belőle. Ennek az embernek esze ágában sincs, hogy talán azért kapta ezt a nagy termést, ezt a hatalmas termést, hogy megossza az atyafiakkal, hogy másnak is legyen kenyere. Ez egoista módon csak magára gondol.

Aztán azért is bolond ez az ember, mert összekeveri azt, hogy mi való a léleknek és mi a testnek. Figyeljünk az ígére: „Ezt mondom az én lelkemnek: én lelkem sok javaid vannak sok esztendőre eltéve, tedd magad kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél.” — Összekeveri, hogy mi való a léleknek, mi való a testnek. Azt mondja a lelkének: egyél, igyál, gyönyörködjél. Ezek testi dolgok. Vagyis azért is bolond, mert a lelke sorvadhat, ő mégis azt gondolja, hogy a lelkének így lesz jó. Nem gondol a lelkével, bár mondja, hogy én lelkem, de mégis csak a testét akarja hizlalni.

A bolond az, aki nem gondol a lelkiekre. Aki azt mondja, amit a világ mond, hogy együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk. Vagy ahogy nekem a bácsi mondta az idősök otthonában: az a mienk, amit megesszünk. Gondoskodott is róla, hogy jó sok legyen az övé, mert az a mienk, amit megesszünk. Ez az ember nem lelki életet akar élni, hanem testit.

„Sok javaid vannak sok esztendőre eltéve, tedd magadat kényelembe.” — Hogy gondolkodik ez az ember? Úgy, hogy ezt megérdemlem. Figyeljük meg, hogy ez milyen világias gondolkozás, amikor valaki valamilyen testi dologra azt mondja: ez nekem jár, én ezt megérdemlem, ezért megdolgoztam. Tedd magadat kényelembe. Most már be vagy biztosítva.

Ez az ige eszméltesen mindannyiunkat, hogy be vagyunk mi biztosítva? Van nekünk életbiztosításunk? Nem biztosító által, hanem az Úrral kötött, aki azt mondja: akié a Fiú, azé az élet. És aki nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.

Akié a Fiú, azé az élet. Akié Jézus, akié a megváltás, akié az üdvösség, azé a menny. Az egyik csodálatos énekünkben énekeljük: Vágyat, célt a múltnak adtam. Nincs már bennem vak remény. Mégis gazdag úr maradtam, mert Isten és a menny enyém.

Bolond az, aki földi gazdagságát előbbre helyezi, mint az Istenben gazdagságot. Mint Isten ismeretének a gazdagságát. Mint Isten országának a kincseit. Mint az eljövendő világnak az erőit. Mint a Jézus Krisztustól nyerhető és kapható üdv-javakat, és azt az országot, amelyet szem nem látott, fül nem hallott, embernek szíve meg sem gondolt, amit Isten készített az őt szeretőknek.

Igen, a mi gondolkozásmódunkra jellemző, hogyan gondolkozunk, miről beszélünk. Mi nekünk a fontos? Az, hogy egyél, igyál, gyönyörködjél, vagy az a fontos, ami Jézus Krisztusnak volt, amikor elküldi a tanítványokat, és amikor visszajönnek és hoznak neki eledelt, akkor azt mondja: van nekem eledelem. Az az én eledelem, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem. Azt mondja Jézus: én nem vagyok éhes, én már jóllaktam. Miért? Mert beszélgettem egy bűnössel, mert oda-tártam elé a kegyelem útját, mert ebben a városban el fog indulni az ébredés. Na, ez a fontos!

Jó néhány évvel ezelőtt beszélgettem valakivel az előző gyülekezetünkben. Mondja nekem, hogy utazott vonaton valahova. A háta mögött levő ülésen két hívő ember utazott. Mindketten ismertük azokat. Nem hallgatta ki a beszélgetésüket, de minden szót lehetett hallani, mert hangosan beszéltek. Mit gondol, miről beszélgettek egész úton? Elárulom: azt mondta ez az atyafi, hogy egész úton arról beszélgettek, hogy melyik faluba nem vitték még az evangéliumot, melyik faluban nincsenek még hívők, hogy kellene ott terjeszteni?

Miért beszélgettek erről az egész úton? Mert nekik ez volt a fontos. Nem az, hogy nagyobb csűröket építsenek, hanem nekik az volt a fontos, hogy abba a faluba eljusson az evangélium.

Milyen csodálatos ez, ha valakinek a gondolkodásmódját Isten megváltoztatja. Hogy a földtől elszakadjon, és csak Őhöz ragaszkodjon. Ne az legyen a beszédtema, hogy mi van a politikában, a gazdaságban. Két forinttal hol olcsóbb a liszt, mert érte kell menni, hanem az legyen a beszédtema, hogy Isten országának az ügye hogy megy előre. Az evangélium hirdettetik-e. Vajon nem én vagyok-e a gátja annak, hogy nem.

Milyen jó lenne, ha újjászülne minket az Úr, és új gondolkodásmódunk lenne. Nem homályos, nem elhomályosított, hanem új gondolkodásmód.

Végül bolond ez az ember azért, mert nem számol élete véges voltáról. Azt mondja neki az Úr: „Bolond, még ez éjjel elkérik tőled a lelkedet, és amiket gyűjtöttél kiéi lesznek?”

Ezzel az az igazság, hogy sokan nem foglalkoznak az életük véges voltával. Van egy ismerősöm, egy kedves hívő asszony, aki megkérdezte az országnak egy nagyon gazdag emberét: nem lenne-e kedve bibliaórára jönni? A válasz így hangzott: majd 30 év múlva gondolkodok Istenről, addig pedig a hétvégeket a vidéki kastélyunkban töltöm. És honnan tudja, hogy van neki 30 éve, hiszen 70 feletti korú? Nem azt sajnálom, hogy a vidéki kastélyában tölti a hétvégeket, mert ott is bizonyára van templom, hanem az az érdekes, hogy honnan veszi azt, hogy neki van 30 éve még.

Az utóbbi időben olyan sokat gondolok arra, hogy valaki reggel ma felkelt, és nem tudta, hogy estére már nem fog lefeküdni az ágyába. Bizonyára meghaltak ma is bal esetben, bizonyára meghalt valaki ma infarktuszban, embóliában hirtelen. Reggel felkel, és nem tudja, hogy ezt az estét nem éli meg. Honnan tudjuk, hogy van 30 évünk? Sehonnan.

Ezért bolond, mert azt hiszi, hogy soha nem fog meghalni. Sok javaid vannak, sok esztendőre eltéve — azt gondolja, hogy neki sok esztendeje van. Ezért bolond, mert

Isten megmondja: nincs. Mert ha szólok, akkor nincs mese, akkor elszakad az ezüst-fonal, és a korszó beletörik a kútba, akkor jönni kell. Nem gondol azzal, hogy neki az élete még ezen az éjszakán véget érhet.

Te gondoltál erre? Ha nem vagy még az Úré, gondoltál arra, hogy még ezen az éjszakán visszajöhet Jézus Krisztus, mert ez is megtörténhet, hiszen sem a napot, sem az órát nem tudjuk, amelyben eljön az Emberfia.

A temetéseket mindig azzal szoktam befejezni: a családnak vigasztalást kívánok és mondok egy igét a legvégén: „Legyetek készen azért ti is, mert amely órában nem gondoljátok, abban jön el az Emberfia. Térjete meg és higgyetek az evangéliumban. Bizony jövel, Uram Jézus.”

Amikor nálunk ravatalozó épült, megkérdeztek bennünket, hogy milyen igét írjanak a ravatalozóra. Én ezt az igét kértem, hogy írják. Minden ravatalozón ott van: Én vagyok a feltámadás és az élet — ezt ismerik. Én azt kértem, hogy ezt írjuk oda: Legyetek készen azért ti is. — Hogy döbbsen meg a koporsó vagy az urna, a temetés és a ravatal, a temető és a koszorúk: Ember, egyszer rád is ez vár, és ráadásul nem tudod, hogy mikor. Nem tudod sem a napot, sem az órát.

Füle Lajos bácsi írta azt a szép éneket: Siessetek, hamar lejár. Kegyelme már régóta vár.

Erről az emberről hagy mondjam: azért is bolond, mert nem változtat azon, amin változtatni lehetne. Nem akar változtatni. Mert lehetne ez az ember okos is.

Bizonyára ismeritek azt a Jim Elliot-i mondást, amit szeretek és többször idézek. Ő misszionárius volt, és amikor óvták, hogy misszióba menjen és olyan területre, ahol még emberevők laknak, akkor Jim Elliot azt mondta: elmegy, mert „nem bolond az, aki odaadja, amit úgysem tud megtartani, hogy megnyerje azt, amit soha el nem veszíthet”. — Elment és meghalt. Megölték az indiánok. De erről az emberről mégsem mondjuk azt, hogy bolond volt. A világ azt mondta, hogy bolond. A világ azt mondta Pál apostolnak: „Bolond vagy te, Pál. A sok tudomány örültségbe visz.” De nem az a lényeg, hogy a világ mit mond Isten gyermekéről, mert ez a Jim Elliot és Pál apostol és még sokan mások okosak voltak. Odaadták azt, amit úgysem tudnak megtartani, hogy megnyerjék azt, amit soha el nem veszíthetnek.

Az okos ember az, aki olyan kincset gyűjt, ahogy az egyik énekünk mondja: Gyűjtsünk olyan kincset, melyet a tűz koha, hév forrósága nem emészt meg soha. Aki Istenben gazdag.

Jézus ezt mondja: így van mindenki, aki nem Istenben gazdag. Ezért az Efézusi levél 5. fejezetében azt mondja az ige: Ne legyetek esztelenek, bolondok, hanem megértsétek, mi legyen az Úr akarata. Az Úr akarata pedig az, hogy megtérjen az ember az ő útjáról, és éljen. Az Úr akarata, hogy a megtért ember a megszentelődés útján haladjon annyira, amennyire csak lehetséges, hogy Istenben legyen gazdag. Ezért szánjuk oda magunkat élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a mi okos istentiszteletünket.

Imádkozzunk!

Úr Jézus, olyan jó, hogy figyelmeztetsz bennünket arra is, hogy ne a vagyonban bizakodjunk, még akkor sem, ha az növekszik, ha jól mennek a dolgaink, akkor ne elrugaskodjunk téled, és ne elhagyjunk téged, hanem még inkább ragaszkodjunk hozzád, és hálád adjunk neked teljes szívből, hogy nincs semmi, amit mi értünk el. Nincs semmi, amiért mi dolgoztunk meg, nincs semmi, amit magunknak tulajdoníthatnánk

ÉJJELI NÉVADÓ

balga módon, hanem egyedül a te ajándékozó kezédnek tulajdonítjuk, a te atyai gondoskodó szívednek, és ezért neked adunk dicsőséget.

Kérünk, segíts, hogy gondolkozásmódunk megváltozzon, mert mi olyan sokszor törekedtünk rá, és nem ment, mások is kérték már, arra sem voltunk hajlandók, de te úgy tudsz beleszólni az életünkbe, hogy homlokegyenest másként kezdünk el gondolkodni. Nem azért, mert agymosást végzel rajtunk, hanem azért, mert visszaállítasz, megbékéltetsz az Atyával, megadod bűneink bocsánatát, üdvösséget, örök életet.

Ó, add Uram, hogy meglássuk ezen az estén is, hogy tőled kérjünk vezetést, tanácsot, és ne magunkban okoskodjunk, ne magunktól kérdezzünk. Segíts minket a te királyi székedhez, Urunk, hogy leborulván téged tudjunk dicsőíteni új élettel, új szívvel.

Hallgass meg bennünket, kérünk, Krisztusért, a mi Urunkért.

Ámen.

Énekeljük a 618. éneket

618 Elmúlt az éj, felkelt a nap

✂ Dóka Zoltán (1929-2000)

🎵 Szlovák népdal

El - múlt az éj, fel - kelt a nap,
El - ű - zi mind az ár - nya - kat.
Te vagy vi - lá - gom, ir - gal - mad ál - dom, Jé - zu - som.
Te vagy vi - lá - gom, ir - gal - mad ál - dom, Jé - zu - som.

(Capo III. fekvés)

2. Utamra áraszd fényedet,
Vezessen áldó, hű kezéd!
Te légy vezérem nehéz ösvényen, Jézusom!
Te légy vezérem nehéz ösvényen, Jézusom!